

[Justitsministeren.]

mig til nogle faa Bemærkninger, da jeg forstaaer, at man ønsker Forslaget nærmere behandlet i et Udvalg.

Det var mig en stor Glæde, at det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) egentlig ikke havde nogen som helst Indvending mod Forslaget, der er fremsat af mig og er paa ikke mindre end 6 Paragraffer — jeg tror ikke, vi har oplevet det før, derfor konstaterer jeg det med en ganske øjensynlig Tilfredshed. Der laa ganske vist en Antydning af Misfornøjelse i det ærede Medlems Udtalelser om, at jeg særlig i dette Tilfælde havde paaset, at Grundloven var blevet overholdt, og at Forslaget var omhyggeligt tilsendt alle dem, der kunde tænkes at have nogen Forstand paa det, og derefter fra Justitsministeriets Side var udarbejdet i Overensstemmelse med disse sagkyndiges Udtalelser. Jeg forstod ikke rigtig det ærede Medlems formentlige Undren i saa Henseende, for saadan bærer vi os altid ad i Justitsministeriet, selv om man naturligvis ikke kan sige, at vi altid er enige med de sagkyndige — og hvis vi ikke er det, følger vi den Opfattelse, vi selv har, saaledes som f. Eks. med Hensyn til Appelretten.

Den ærede konservative Ordfører (Korsgaard) fandt, at det havde været rimeligt, om Forslaget var blevet fremsat noget tidligere paa Samlingen. Ja, det kan man jo nok sige, hvis man ikke finder det rimeligt, at ogsaa Justitsministeren skal have en nogenlunde menneskelig Arbejdstid. Men bortset fra denne sidste Betragtning, som jeg ved ikke anerkendes af ret mange, vil jeg dog sige, at dette Forslag er egentlig fremsat saa hurtigt, som man kunde vente. Udvalgets Betænkning er af Februar 1937, og der er derefter indhentet Udtalelser fra en lang Række Institutioner, som — uden at jeg i nogen som helst Maade vil sige noget ondt om dem — ikke altid svarer Dagen efter, at de er blevet spurgt. Jeg erindrer saaledes, at det sidste af de Svar, jeg har faaet forelagt, var dateret den 8. December 1937. Der skal ogsaa en vis Tid til at forhandle om den endelige Form med Ministeren, en vis Tid til Udarbejdelsen. Naar derfor dette Forslag er fremsat i Januar, tror jeg ikke, at selv det ærede Medlem vilde kunne have handlet hurtigere.

Det ærede Medlem rejste derefter et Spørgsmaal, som formentlig har ikke ringe praktisk Betydning: at faa indført en Bestemmelse, hvorefter det blev lettere at faa nedlagt Veje, som man nok har Fornemmelsen af skulde være der, men som

i Virkeligheden ikke har været benyttet længe, og om hvilke der i Livet kan staa Diskussion. Jeg er selv i den lykkelige — eller i dette Tilfælde ulykkelige — Besiddelse af den Egenskab at være Grundejer i et Tilfælde, hvor vi ikke ved, hvor Vejen skulde gaa, om den i det hele skulde være der, saa jeg er ogsaa personlig meget interesseret i at drøfte dette Spørgsmaal i Udvalget — paa staaende Fod tror jeg ikke, man skal svare paa det.

Den ærede Ordfører for Det radikale Venstre (Martin Sørensen [Peterslund]) udfoldede en uomtvistelig og for Ministeren meget besværlig Sagkundskab, idet jeg kun paa enkelte Punkter paa staaende Fod tør svare paa det ærede Medlems Udtalelser. Det gælder dog ikke hans interessante Eksempel, der skulde vise, at Ejendomsbesidderne ikke er særlig stridbare. Det Eksempel, hvor Manden lægger sig tværs over Vejen for at blive kørt ned af Naboen, synes dog ikke fra en Bybeboers Betragtning at kunne anvendes som Eksempel paa særlig Fredsommelighed. Jeg har ogsaa den Opfattelse, i Modsætning til det ærede Medlem, at der let bliver noget galt med Folk, naar der gaar Privatejendomsret i dem, og jeg ved af Erfaring, at særlig naar de faar Strandgrunde og som Følge deraf Privatejendomsret til Strandgrunde paa Hjernen, er de ikke helt de samme, som de var, før de kom til at eje Strandgrunde. Omvendt vil jeg indrømme, at der ogsaa er visse Mangler ved dem, der ikke har Strandgrunde, men synes, at de har en naturlig Ret til at sidestilles med Ejerne. Der er altsaa Fejl paa begge Sider, og jeg tror ikke, man ved Eksempler kan illustrere det ene bedre end det andet.

Det ærede Medlem var ikke tilfreds med Udtrykket „eneste eller væsentligste Adgang til en Ejendom“. Jeg har ikke noget imod, at man drøfter dette i Udvalget, men det er naturligvis Udgangspunktet for den Enighed, der er opnaaet fra alle Sider, saa vi maa være lidt forsigtige med at ændre disse Udtryk, der gaar igen Paragraf efter Paragraf. Jeg har heller ikke noget imod at diskutere Muligheden af at erstatte Udtrykkene den „herskende“ og „tjenende“ Ejendom, men paa den anden Side er det saa gamle fastlagte juridiske Begreber fra Tingsretten, at det vilde gøre mig som gammel Student noget ondt, om de forsvandt.

Hvorledes der skal forholdes med Renter og Afdrag af Erstatninger, om der kan opnaas Laan i Sparekasser med Fortrinsret, og i hvilke Tilfælde vi skal nævne det